

Meike Jansen: 'Meermin' Portretten van mijn psychose. Uitgeverij Xanten, Utrecht 2012. ISBN 9789491446023. (Psychose/ED/1) Zie ook: www.uitgeverij-xanten.nl

Soort boek/ziekte/stijl: Ervaringsverhaal van Meike Jansen waarin zij beschrijft hoe ze, toen ze op de toneelschool zat en intens verliefd werd, een psychose kreeg, en daarna nog een. Haar jeugdige leeftijd, grote liefdes, drank, drugs en stress maakten haar bevattelijk voor de psychoses. Nadruk ligt op de beschrijving van hoe anders de wereld beleefd wordt als iemand een psychose heeft.

Over de schrijfster Meike Jansen (Groningen, 1990) kreeg in 2009 een psychose toen zij met een groep vrienden naar Sziget ging, een muzikfestival voor jongeren op het Óbudai-eiland in de Donau midden in Boedapest. Ze was toen aangenomen op de toneelschool te Maastricht. Ze moest haar studie onderbreken om los te komen van de psychose. Na een jaar begon ze opnieuw, maar kreeg opnieuw last van een psychose. Pas drie jaar na Sziget kon zij een nieuwe start maken. Zij woont in Utrecht schrijft, is een 'beeldend en makend persoon'. Zie ook www.meikejansen.nl En zij schreef dit boek.

Korte beschrijving: In de zomer van 2009 vertrok Meike hevig verliefd met vriend en een groep jongeren naar het muzikfestival in Boedapest. Ze zat toen op de toneelschool te Maastricht en leerde daar tegelijkertijd een heftige liefde, drank, drugs en ook stress kennen. Want de toneelschool vroeg ook veel van haar. Wanneer ze op het festival in Boedapest is, krijgt ze een psychose.

Meike beschrijft hoe vervormd en angstaanjagend ze de wereld ging beleven. Ze vond zichzelf vies, zag maden uit haar mond lopen, er waren mensen die haar uitlachten, ze zag artsen die haar wilde helpen aan voor bedriegers. De wereld beschrijft ze daar vanuit het perspectief van ik, jij en wij. Van 'wij' was ze gedurende de psychose losgerukt, bij 'wij' hoorde ze niet meer.

Haar moeder haalde haar op, ze werd in Nederland geholpen door de GGZ-Friesland. Haar relatie ging kapot. Meike had intens veel verdriet. In Friesland, waar haar ouders woonden, voelde ze zich niet meer thuis, nagekeken. Daarom besloot ze terug te gaan naar Maastricht, waar het weer fout ging. Ze werd in Assen opgenomen en kwam later op een open afdeling in Utrecht terecht. Dankzij goede begeleiding, medicatie en eigen wilskracht krabbelde Meike weer op.

Wat viel op: In Meermin beschrijft Meike Jansen heel goed hoe anders de wereld ervaren wordt als je een psychose hebt. Ook Wouter Kusters heeft in zijn boek Pure waanzin beschreven hoe hij de wereld ervaren heeft gedurende zijn psychose. Hij pleitte in dat boek voor een vriendelijke bejegening van iemand die psychotisch is. Het verhaal van Meike onderstreept nog eens dat dat echt nodig is, omdat die wereld zo beangstigend en vreemd kan zijn.

Citaten: Pag. 14: Wij is het groepje waarmee ik naar Sziget ben gegaan. Ik wil geen wij meer zijn. Ik wil mezelf terug. Mezelf kunnen zijn. Ik wil in Maastricht zijn. Ik wil daar de boel oppakken en vooral beginnen met mezelf.
Ik hoor jullie praten via de radio, jullie praten over mij. Wie is mij en wie zijn jullie?

Vooraf: wat gaan jullie met mij doen, wat gaan we met mij doen? Wat is het plan? Wees een kerel en vertel het plan!’

Pag.25-26: ‘Ik hoor de zee in mijn oren en zie alles dubbel. Was ik maar bij de zee. Zwom ik maar met jou. Bij het naaktstrand, omdat we geen zwemkleden bij ons hadden. Dan deed ik zeewier in mijn haar, net als vroeger. (...) Wat hou ik van jou.’

Pag.36: “Maak mij niet kapot!’ schreeuwt de zeemeermin naar de bewakers van het paleis. Maar het kan hen niet schelen, ze weigeren haar de toegang. Ze duwen haar ver weg van de poort.

Jij wilt me niet meer. Ik wil jou niet meer. Ik wil deze gekte niet meer. Ik kan niet slapen en moet naar school. Ik kan het niet, ik durf het niet. Ik ben ziek, geloof ik, of laat ik het mij aanpraten? Heb ik toch die pillen nodig zoals iedereen zei? Heb ik dan echt hetzelfde als jij? Moet ik hetzelfde doormaken?’

Pag.37: ‘Mensen aan de deur. Ze vragen hoe het met mij gaat. Mensen van de pillen. Ze volgen mij. Ik wil hier weg en ren naar mijn kamer.’

Pag.58: ‘Ik bel toch maar even met mijn moeder om te vertellen waar ik zit.

‘Ik ben weer opgenomen mam. Ze willen me hier houden omdat ze zeggen dat het niet goed met mij gaat en ik zit verdomme op een crisiskamer in een gesloten afdeling omdat er op de open afdeling geen plek meer was.’